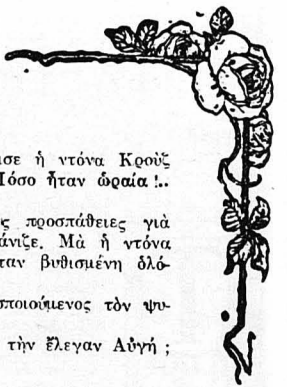

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στόν πύργο τού μαρκησίου Κάδλους - Τερρίνες φιλοξενείται ο Φίλιππος της Μάντουας, πρίγκηψ της Γκονζάγκας, τόν οποίον ο πυργοδεσπότης πρόκειται νά παντρήσῃ μέ τήν κόρη του Αδύη. Μά ἡ Αδύη ἔχει παντρευτῆ μυστικό πρό τετραετίας μέ τόν δούκα Φίλιππο τού Νεβέρ, φίλο στενοῦ του πρίγκηπος τῆς Γκονζάγκας, μέ τόν οποίον ἔχει ἀποκτήσει καί παιδί. Ὁ πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας, ὁ οποίος τὸ ξέρει αὐτό, ἔχει ἀναθεῖσι στόν ἑμπιστό του Πεύρὸλ νά συγκεντρώσῃ τοὺς καλύτερους σπασιαστὰς τῆς Γαλλίας, γιά νά δολοφονήσουν τόν Νεβέρ, γιὰτί ἔτσι, ἔκτος τῶν ἄλλων, θά τόν κληρονομήσῃ, ἐπειδή εἶνε ἐξάδελφος του. Ὁλ' αὐτὰ ὁμῶς τὰ μαθαίνει ὁ περίφημος γιά τὴν ὁμορφίαν του καί τὴν ἀνδρεία του δεκαοκταετῆς ἱππότης Λαγκαρντέρ, ὁ οποίος ἀποφασίζει νά ὀσώσῃ τόν Νεβέρ καί τὴν κόρη του. Πράγματι δὲ κατορθώνει νά πάρῃ τὴν κόρη τού Νεβέρ κι' ἔπειτα, ἐχοντας τὴν στήν ἀγκαλιὰ του, ἀποκρούει μαζὺ μέ τὸν πατέρα τῆς τὴν ἐπίθεσι τῶν ἰμπρόβου, Μά ἐπὶ οἱ δύο ἦρσαν θριαμβεύοντες, ἔδεσαν δὲ πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας γλυτοῦραι βουλαὶ στό σκοτάδι καί δολοφονεῖ τόν Νεβέρ, βυθίζοντας τὸν τὸ σπασί του στὴ γῆ τῆς γῆς. Ὁ Λαγκαρντέρ μένει μόνος, μά κατορθώνει νά ξεφύγῃ ἀπ' τοὺς δολοφόνους, παίρνοντας μαζὺ του καί τὴν κόρη τού Νεβέρ. Δέκα ἐννιά χρόνια περνοῦν κι' ὁ Γκονζάγκας, ὁ οποίος παντρεύτηκε τὴν Αδύη, μεταβάλλει τὸ μέγαρό του στό Παρίσι σ' ἓνα εἶδος ἐμπορικοῦ χρηματιστηρίου. Στὸ διάστημα ὁμῶς τῶν δέκα ἐννιά χρόνων πού πέρασαν, ὄλοι οἱ ἰμπρόβου πού ἔλαθαν μέρος στὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τού Νεβέρ καί τού Λαγκαρντέρ βρῖσκονται σκοτωμένοι μυστηριωδῶς, μέ μιά σπαθιά ἀνάμεσα στὰ μάτια. Τελευταῖοι ἀπ' αὐτοὺς σκοτώνονται ὁ Φάεντσα κι' ὁ Σαλτανί, πού βρῖσκονται νεκροὶ ἐξω ἀπ' τὸ σπασί, μέτ' ὅτι ὁμοῦ τὸ ὄμοιο ὁ Γκονζάγκας κρατοῦσε σάν φυλακισμένῃ, γιά ἄγνωστο σκοπό, μιά ἀραισιτῆ Ἰσπανίδα, τὴν ντόνα Κρούζ, καί τῆς ὁποίας τὴν ἐπίβλησι τοῦς εἶχε ἀναθεῖσι. Τὴν νέα αὐτὴ ὁ Γκονζάγκας τὴν προσερίε γιά νά τὴν παρουσιάσῃ τῷ σούζου του ὡς τὴν κόρη τού Νεβέρ καί νά ἐξασφαλίσῃ τὸν τὴν κληρονομίαν. Τὴν καλεῖ λοιπὸν καί τῆς λέει πῶς εἶνε κόρη πριγκηπισσῆς.

Γκονζάγκας μ' ἀγωνία.
—Φτωχὴ, μικροῦλα Αδύη! ψυθύρισε ἡ ντόνα Κρούζ μέ μάτια ἄγνά. Πόσο ἦταν καλὴ! Πόσο ἦταν ὀραία!.. Καί πόσο τὴν ἀγαποῦσα!..
Ἡ ντόνα Κρούζ κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες γιά νά κινήσῃ τὴν ἀγωνία πού τὸν βασάνιζε. Μά ἡ ντόνα Κρούζ δὲν τὸν ἀντελήφθη, γιὰτί ἦταν βυθισμένη ὀδύνη στὶς ἀναμνήσεις τῆς.

Τότε ὁ πρίγκηψ τῆς ῥώτης, προσποιούμενος τὸν ψυχρὸ καί τὸν ἀδιάφορο :
—Γνώρισες ποτὲ κομμιά νέα πού τὴν ἔλεγαν Αδύη ;
—Ναί, ἀπάντησε ἡ ντόνα Κρούζ.
—Πόσον ἔτων ἦταν ;
—Ἐλεγε τὴν ἴδια ἡλικία μ' ἐμένα. Εἴμαστε τότε παιδιὰ καὶ ἀγαπώμαστε τριμερὰ, ἂν καί ἐκεῖνη ἦταν εὐτυχισιμένη κι' ἐγὼ πάλι φτωγὴ...
—Πόσον καιρὸς πέρασε ἀπὸ τότε ;
—Χρόνια δώδεκα...
Ἡ ντόνα Κρούζ ζιττάξε κατάματα τὸν πρίγκηπα καί πρόσθεσε :
—Μά σὰς ἐνδιαφέρει λοιπὸν αὐτό, κύριε πρίγκηψ ;
Ἡ ντόνα Κρούζ ἦταν ἀνθρώπος, πού εἶχε πάντα τὸ νοῦ του. Πῆγε τὸ χεῖρ τῆς ντόνας Κρούζ καί τῆς ἀπάντησε μέ καλωσύνη :
—Ἐνδιαφέρομαι γιά ὅ,τι ἀγαπᾷς, κόρη μου. Μίλησέ μου γι' αὐτὴ τὴν Αδύη πού ἦταν φίλη σου ἄλλοτε...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ντόνα Κρούζ μετὰ δυσκολία κρατοῦσε τὴ σοβαρότητά του.

—Ὅλες εἶνε ἡ ἴδιες ἡ σκέφτηκε.
—Ναί, ἐξακολούθησε ἡ ντόνα Κρούζ. Ὅταν ἀποκοιμώμιον τὸ βράδυ, ἔβλεπα τὴν μητέρα μου, μέ τὸ κεφάλι σκαμμένο πάνω ἀπ' τὸν περσικὸ φάλο μου. Ἐλεγε πλοῖσα κι' ὀραία μαῦρα μαλλιά, ἓνα μαγαριτωμένο περιδέραιο, λευκὰς βλεφαρίδες, διαμαντένια σκουλαρίκια κι' ἓνα βλέμμα τόσο γλυκὸ! Πῶς τὴν ἔλενα τὴν μητέρα μου ;
—Αὐτὸ δὲν μπορῶ νά σοῦ τὸ πῶ ἀκριβῶς, ντόνα Κρούζ.
—Γιατί ;
—Γιατί ἔπαρχει κάποιο κίνδυνος στὴ μέση...
—Καταλαβαίνω! Καταλαβαίνω! φώναξε ἡ νέα. Εἶδα στὸ θέατρο τῆς Μადρίτης διάφορα δράματα! Ἐτοι γινόνταν καί σ' αὐτὰ... Ποτὲ δὲν ἔλεγαν, μέ τὸ πρῶτο, στὰ χαμένα κορίτσια τὸ ὄνομα τῆς μητέρας τους...
—Ποτὲ! εἶπε ἐπιδοκιμαστικὰ ὁ Γκονζάγκας.
—Ὅστε ἔπαρχει ἓνας μεγάλος κίνδυνος ; ἐξακολούθησε ἡ ντόνα Κρούζ. Κι' ὁμῶς μπορεῖτε νά ἔχετε ἑμπιστοσύνη σέ μένα... Μπορῶ νά κρατήσω ἓνα μυστικὸ μέχρι θανάτου...
Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ὀρθώθηκε ὀραία καί περιφραγῆ.
—Δὲν ἀμυθιάλλω, τῆς ἀπάντησε ὁ Γκονζάγκας. Μά δὲν θά περὶνης καί πολὺ, ἀγαπημένο μου παιδί... Σὲ λίγες ὄρες, τὸ μυστικὸ τῆς μητέρας σου θά σοῦ ἔχῃ ἀποκαλυφθῆ... Ἐπὶ τοῦ παρόντος, πρέπει νά μάθῃς ἓνα πράγμα : οἱ δὲν ὀνομάζονται Μαρία ντὲ Σάντα-Κρούζ.
—Οἱ Ἀτσιγγανοὶ μ' ἔλεγαν Φλώρα! εἶπε ἡ νέα.
—Ὅτε αὐτὸ εἶνε τῶναί σου τὸ πραγματικὸ.
—Τότε, πῶς με λένε ;...
—Μόλις γεννήθηκες, σοῦ ἔδωσαν τὸ ἴδιο ὄνομα τῆς μητέρας σου, ἡ ὁποία ἦταν Ἰσπανίς : Σὲ βάφτισαν Αδύη.
Ἡ ντόνα Κρούζ ἀνασάρτησε καί ξαναεῖπε :
—Αδύη!
Ἐπειτα ἐπρόσθεσε, χτυπώντας τὸ ἓνα χεῖρ τῆς ἐπάνω σὸ ἄλλο :
—Νά μιά παράδοξη σύμπτωση !
Ἡ ντόνα Κρούζ τὴν κίτταξε προσεχτικὰ καί εἶδε τὴν ἐκκληζὴ ζωγραφισμένη στὰ χαρακτηριστικὰ τῆς.
—Γιατί ξαφνιάζου; τὴ ρώτησε.
—Γιατί αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶνε σπάνιο, ἀπάντησε ἡ νέα, ἡ ὁποία εἶχε βυθιστῆ σὲ σκέψεις, καί γιὰτί θυμιάμα...
—Τί θυμιάμα ; τὴ ρώτησε ὁ

IV Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΓΚΟΝΖΑΓΚΑΣ

Ἐδῶ εἶνε ἀνάγκη νά πληροφωρήσομε τοὺς ἀναγνώστες μας ὅτι ὁ Γκονζάγκας εἶχε διαλέξει τὴν ντόνα Κρούζ γιά νά τὴν παρουσιάσῃ ὡς τὴν χαμένη κόρη τού Νεβέρ ὁποῦ τῆς σὺζύγου του Αδύης, ὡς τὴν μικροῦλα Αδύη πού εἶχε πάρει μαζὺ τῶν ἄλλων τῶν ἰμπρόβου ἐξοφιστῆ.

Ἡ ντόνα Κρούζ δὲν εἶχε διαλέξει τὴν κόρη αὐτὴ στὴν τύχη. Εἶπε διστάσει πολὺ πρὶν κάνει τὴν ἐκλογή του. Ἡ ντόνα Κρούζ συγκρατοῦσε ἀπάνω τῆς ὄλα τὰ χαρισματα πού εἶχε ὀνειρευτῆ. Μά νὰ πῶς τώρα μιά ἀπρόσβητή σύμπτωση παρουσιαζόταν, ἐπάνω στὴν ὁποία δὲν εἶχε ἰσπολονίσει. Γι' αὐτὸ ἡ ταρωγὴ του ἦταν ἀσυγκράτητη καί γιά νά τὴν κινήσῃ, χρησιμοποιοῦσε ὄλη του τὴν διπλωματία. Μά, παρ' ὄλη τὴν διπλωματία, ἡ νέα κόρη ἀντελήφθη τὴν ταρωγὴ του καί ξαφνιάστηκε.

Ἡ ντόνα Κρούζ τότε σηκώθηκε καί διευθύνθηκε πρὸς τὸ παρτίκο γιά νά ζιττάξῃ διῆθεν κάτω στὸν κῆπο. Μά στὴν πραγματικότητά τὸ ἔκανε αὐτὸ γιά νά μὴ δῆ ἡ ντόνα Κρούζ τὴν γλωμάδα τοῦ προσώπου του.

Ἀπέναντι στὸ παράθυρο, μὲρὸς στὸ ὀποιο σταθῆκε, ἦσαν τὰ παράθυρα τοῦ διαμερισματος τῆς σὺζύγου του.

Κάτω στὸν κῆπο συνομιλοῦσαν ἡ κόρη τὸ πλῆθος τῶν χρηματιστῶν καί τῶν ἰμπρόβου. Ἀνάμεσα σ' ὄλον αὐτὸ τὸν κόσμιο, ὁ πρίγκηψ ἔχωρισε τὸν καμποῦρη Αἰσάπο, ὁ οποίος τὸ ἴδιο πρὸς τοὺς εἶχε ξαφνιάσει ὄλους, νομιμάζοντας τὴν καλιὰ τοῦ σούζου.

Ἡ καμποῦρης κρατοῦσε ἓνα βιβλίον τῶν ὀρών στὰ χεῖρα του καί εἶχε κροφωμένα τὰ βλέμματά του στὰ παράθυρα τοῦ διαμερισματος τῆς πριγκηπισσῆς. Σὲ κάθε ἄλλη περίσταση, ὁ Γκονζάγκας θά ἔδινε κάποια προσοχὴ σ' αὐτὸ τὸ γεγονός, γιὰτί δὲν παραμελοῦσε ποτὲ τίποτε καί ἰπομνήσταν τὰ πάντα...

Μά τώρα φλογίζεταν ἀπὸ τὴν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νά μάθῃ λεπτομέρειες γιά τὴν Αδύη, τὴ φίλη τῆς ντόνας Κρούζ. Γι' αὐτὸ ἀποτραβήχτηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο, γιά νά ξαναγορῆσι κοντὰ τῆς. Ἄν ἔμενε ὄμως ἐκεῖ μιά στιγμὴ ἄκομα, θά ἔβλεπε μιά καμαριέρα νά βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἀριστερῆς πτέρυγος τοῦ μεγάρου καί νά πλησιάζῃ τὸν καμποῦρη, ὁ ὁποῖος τῆς ψυθύρισε γογγύρα-γογγύρα μερικὰ λόγια καί τῆς ἔδωκε τὸ βιβλίον πού κρατοῦσε. Ἐπειτα ἡ καμαριέρα

Τῆς ψυθύρισε γογγύρα-γογγύρα μερικὰ λόγια καί τῆς ἔδωκε τὸ βιβλίον...

Ξαναγύρισε στα διαμερίσματα της ποιητικής κ' ο καμπαζής έ-
ξαφανίστηκε.

—Λοιπόν, πού είχαμε σταθή, αγαπημένη μου; ρώτησε ο Γκον-
ζάγκας τη ντόνα Κρούζ, όταν Ξαναγύρισε κοντά της.

—Μιλούσαμε για τη φίλη μου Αδγή, που ήταν δροφάνη σαν και
μένα και τη γνώρισα στη Μαδρίτη.

—"Ήταν Ίσπανίδα ;

—"Όχι, ήταν Γαλλίδα.

—Γαλλίδα; έπαιλαβε ο Γκονζάγκας, ο οποίος προσποιόταν θλι-
μιάσια τώρα τον αδιάφορο.

Συγχρόνως έκανε πως χασμουριέται, για να δείξει πως η συζη-
τηση αυτή τον έληπτε. Μά δλες ή προσπάθειές του πηγάζαν χα-
μένες. Δεν μπορούσε πειά να ξεγελάσει την παιμπύνη ντόνα Κρούζ.

—Καί πώς φρόντιζε γι' αυτήν; ρώτησε με ύφος άφηρημένο.

—Μιά γρηά γυναικα.

—Ναί, μά ποιος την πλήρωσε αυτή τη γρηά ;

—Ένας Γάλλος ευγενής.

—Νόος ή γέρος ;

—Νέος και πολύ θραυός.

Καί, λέγοντας τα λόγια αυτά, ή ντόνα Κρούζ τον κότταζε κατά-
μάτια. 'Ο Γκονζάγκας, για δεύτερη φορά, προσποιήθηκε πως χασμου-
ριέται.

—Μά γιατί, πρίγκηψ, μου μιλάτε για πράγματα που σας πλήτ-
τουν; ρώτησε ή πονηρή ντόνα Κρούζ γελώντας. Δεν σας πίστανα
τόσο περίεργο...

—Δέν είμαι περίεργος, παιδί
μου, απάντησε ο Γκονζάγκας, άλ-
λάζοντας τόνο. Δεν με έβρεις ά-
κόμα... Είνε βέβαιο ότι ποσοπι-
κώς δέν ενδιαφέρομαι ούτε γι'
αυτή τη νέα κόρη, ούτε για τον
έγγενή που την προστατεύει, άν
και γνώρισα πολύ κόσμο, όταν ή-
μουν προσβευτής της Γαλλίας στη
Μαδρίτη. Μά άν σε ρωτάω, έχω
πολύ λόγους που τó κάνω α-
πό... Θα μου πής τó όνομα τού
έγγενους αυτού...

Αυτή τη φορά, τά όμοια μάτια
της ντόνας Κρούζ έξέφρασαν
πραγματική δυσπιστία.

—Τό ξεχασα, τού απάντησε
ξερά.

—Μου φαίνεται πως άν ήθελες,
θα τó θυμόσουν... έπάμεινε ο
Γκονζάγκας.

—Σας επαναλαμβάνω ότι τó ξε-
χασα...

—Συγκέντρωσε, παιδί μου, τις
δυναμίες σου... "Ας ψάξουμε
αί οι δύο μαζί.

—Μά τί σάς ενδιαφέρει τó ό-
νομα αυτού τού έγγενους ;

—"Ας ψάξουμε, παιδί μου, σου
είπα... Θα μάθης αργότερα τί μου
χρειάζεται τó όνομα τού έγγενους
αυτού... Μήπως τυχόν τόν λένε
Αα... ;

Μά ή ντόνα Κρούζ τόν διέκο-
ψε, λέγοντάς του :

—Κύριε πρίγκηψ, όσο κ' άν ψάξω, δέν θα μπορέσω να τó βρω...

Είτε τά λόγια αυτά μ' ένα τόνο τόσο αποφασιστικό, ώστε ο Γκον-
ζάγκας κατάλαβε ότι με την έπιμονή δέν θα μπορούσε να κάνει τί-
ποτε. Αποφάσισε λοιπόν ν' αλλάξει τακτική και είπε :

—"Ας μη μιλάμε πειά γι' αυτό... Είνε λυπηρό που δέν τó θυμά-
σαι και θα σου πώ άμέσως γιατί... 'Ο Γάλλος αυτός ευγενής που
βρίσκεται στην Ίσπανία, δέν μπορεί, παρό να είναι έξόριστος... Λυ-
πηλώς ύπάρχουν πολλοί τέτοιοι έξόριστοι. Τó κακό δέ είναι ότι έσύ
έδω δέν έχης καμιά φίλη της ηλικίας σου... Σκέφτηκε, λοιπόν, πό-
σο ευτυχισμένη θα ήσουν άν είχες στο Παρίσι κοντά σου την αγα-
πημένη σου φίλη Αδγή... Γι' αυτό, άν θυμόσουν τó όνομα τού προ-
στάτου της, θα μπορούσα να πείσω τόν αντιβασιλέα να τόν ανακα-
λέσει άν τήν έξορία σου...

Τά λόγια αυτά, ο Γκονζάγκας τά είπε μ' ένα τόνο πραγματι-
κής ειλικρινείας, ώστε ή φραχή νέα ξεγελάστηκε.

—"Α! πόσο καλός είστε! φώναξε κατασπυγνημένη. Αυτό που
μου προτείνετε, δέν θα τολμούσα ποτέ να σας τó ζητήσω... Μά δέν
χρειάζεται να μάθετε τó όνομα τού υπαρχιδου αυτού, ούτε ύπάρχει
λόγος να γράψετε στην Ίσπανία. Ξαναείδα τη φίλη μου...

—Πότε; έκανε ο Γκονζάγκας ξεφραυασμένος.

—Τελευταία.

—Πού ;

—Στό Παρίσι.

—"Εδώ! φώναξε ο πρίγκηψ, διατηρώντας τó χαμόγελό του. υο-
λόνητά είχε γίνει κατάχλωμος.

—Θεέ μου! έξακολούθησε ή ντόνα Κρούζ, την Ξαναείδα την ή-
μέρα της άφιξιάς μας. Μόλις περάσαμε την πύλη τού 'Αγιου Όνο-
ρίου, άρχισα να μαλώνω με τόν κ. ντε Πεϋρόλ για ν' άνοιξη λί-
γο τις κουρτίνες τού άμαξιστ που τις κρατούσε έπίμονα κλειστές. Μ'
έμπόδιζε έτσι να βλέπω τó Παλάι—Ρουαγιάλ, πράγμα που δέν θα
τού τó συχωρέσω ποτέ... Σε λίγο μπήκαμε σ' ένα στενό δρόμο κ' άξα-
φνα άκουσα μά γνωαία φωνή που τραγουδούσε σε κάποιο σπίτι...
"Αισούσα άναγνώρισα τη φωνή αυτή... Ήταν της φίλης μου Αδ-
γής... 'Ο Πεϋρόλ κρατούσε πάντα με τó χέρι του τις κουρτίνες
κλειστές. Τότε δέν κρατήθηκα πειά. Έσπασα άπάνιο στο χέρι του
την βεντάγια μου κ' έτσι τόν άνάγκασα να τó άποτραβήξει. Την έ-
δια στιγμή άνασώωσα την κουρτίνα και κότταξα έξω. Είδα τότε τη
μυρή μου Αδγή σ' ένα παράθυρο, που όμοια από κάθε άλλη φορά...

'Ο Γκονζάγκας έβγαλε τó σημειωματάριό του.

—"Εβγαλα μά δυνατή κραυγή, έξακολούθησε ή ντόνα Κρούζ. Μά
τό άμάξι μας προσπέρασε, τρέχοντας όλοταγώς... "Ήθελα να κατε-
βώ, έκανα μά διαβολειμένη φασαρία, με τού κάνου... "Ω! άν ήμουν
δυνατή, θα έπνιγα τόν Πεϋρόλ σας!.

—Είστε πως ή Αδγή ήταν σ' ένα δρόμο κοντά στο Παλάι—Ρου-
αγιάλ; ρώτησε ο Γκονζάγκας.

—Ναί, εκεί κοντά...

—Θά τόν άναγνώριζες άν τó έβλεπες πάλι ;

—"Ω! είστε ή ντόνα Κρούζ. Ξέρω πως τόν λένω... "Η πρώτη μου
φροντίδα ήταν να ρωτήσω σχετικώς τόν κ. ντε Πεϋρόλ.

—Πώς λέγεται, λοιπόν ;

—Οδός Σάντο. Μά τί γράφετε έ-
κει, πρίγκηψ ;

'Ο Γκονζάγκας χάραξε πράγματι
μερικές λέξεις στο σημειωματάριό
του.

—Γρόφο, της απάντησε, δτι
χρειάζεται για να μπορέσει να Ξα-
ναδίητε τη φίλη σας...

'Η ντόνα Κρούζ σημάθηκε με
τη χαρά ζογγραφήμένη στα μάτια
της.

—Είστε καλός! Ξαναείτε. Είστε
πραγματικά καλός!

'Ο Γκονζάγκας φύλαξε τó σημει-
ωματάριό του και είπε :

—"Αγαπημένο μου παιδί, τώρα
θα χωριστούμε για μερικές στιγ-
μές...

Σημάθηκε και παίγοντας τó χέ-
ρι της ντόνας Κρούζ, έπρόσθεσε :

—Σε μισή ώρα τó πολύ, θα Ξα-
ναδίητε τη μητέρα σας.

'Η ντόνα Κρούζ έφερε τó χέρι
της στην καρδιά της.

—Και τί θα της πώ ; ρώτησε.

—Δέν θα της ρωήης καμια ά-
πό τις δυστυχίες της παιδικής σου
ήλικίας. Καμιά! 'Ακούς; Δέν θα
της πής τίποτε άλλο από την αλή-
θεια, από την καθαρή αλήθεια...

Κι' άνασπώνοντας ένα παραπέ-
τασμα, πάσω άν τó όπιοιο βρισκόταν
ένα μπουκτουάρ, έπρόσθεσε :

—"Εμπα εδώ, παιδί μου...

—Ναί, ψηθύρισε ή νέα κόρη. Καί θα προσυχηθώ στο Θεό για
τη μητέρα μου.

—Προσευχήσου, ντόνα Κρούζ, προσευχήσου!.. Αυτή ή άρα εί-
νε επίσημη για τη ζωή σου.

'Η ντόνα Κρούζ μπήκε μέσα στο μπουκτουάρ, άφού ο Γκονζά-
γκας της φίλησε προηγουμένως τó χέρι, και τó βαρύ παραπέτασμα
Ξανάπεσε πάνω της.

—Τό όνειρό μου! ψηθύριζε. Τό όνειρό μου!.. "Η μητέρα μου είναι
ποιηγήμισσα...

'Ο Γκονζάγκας, όταν έβρινε μόνος, κάθησε μπροστά στο γραφείο
του. Είχε ανάγκη να συγκεντρωθή... "Ένας κόσμος όλόκληρος σκέ-
ψων τάραζε τó μυαλό του...

—"Οδός Σάντο! ψηθύρισε. Είνε τάχα μόνη ;.. Τή συνοδεύει
κανείς ;.. Θα ήταν πολύ τολμηρό!.. Μά είναι τάχα αυτή ;
"Έμεινε μά στιγμή με τά βλέμματα καρφομένα στο νερό κ' έ-
πειτα φώναξε :

—Αυτό πρέπει να βεβαιωθώ έν πρώτους...

Χτύπησε τó κουδοίνο. Μά κανείς δέν τού απάντησε. Φώναξε τόν
Πεϋρόλ με τόναιμά του... Μά, ούτε αυτή τη φορά, έλαβε απάντηση...

'Ο Γκονζάγκας σημάθηκε και πήγε στη βιβλιοθήκη, όπου ο Πεϋ-
ρόλ περιέμενε συνήθως τις διαταγές του. Μά κ' ή βιβλιοθήκη ή-
ταν άδεια. Στο τραπέζι μόνο ύπάρχεε ένα γράμμα με τη διεύθυνση
τού Γκονζάγκας. 'Ο πρίγκηψ τó πήρε και τó άνοιξε. Προήρχετο ά-
πό τόν Πεϋρόλ κ' έγραφε τά έξης :

(Ακολουθεί)

'Ο Γκονζάγκας χτύπησε τó κουδοίνο...